

Turen til Thailand 2008

14. februar sad vi 8 rejselystne baracudaer i Københavns lufthavn. Til nogens udelte tilfredshed havde vi aftalt at mødes i rigtig god tid, så vi havde rigelig mulighed for at se på barens fjernsyn. Og hvad så vi? Golfspillere i regnvejrs på vores første, heldigvis midlertidige, destination - Phuket. Så vi undrede os lidt, vi havde jo forestillet os at skulle af sted til sol og varme. Men pyt, humøret var højt. Det skulle nok gå alt sammen. Og det skulle komme til at holde stik.

Vi ankom meget tidlig morgen til Phuket, og vi var spændte på om vores kontakt var mødt op for at hente os i lufthavnen. **Det var han ikke.** Men det var nu ikke noget problem. Man ligefrem kappedes om at få lov til at køre os til KAO LAK. Her fik vi første gang gavn af Evas kendskab til landet. Ikke tage det første tilbud. Her sparede vi vores første 200 bath.

Afsted til Kao Lak. Hvor vi ankom til dykkercentret Sea Dragon, næsten før de var stået op. Vi blev tjekket ind. Og kunne så slentre rundt i byen og på stranden og forestille os, hvordan der havde set ud efter tsunamien i 2004. Endelig blev vi kl. 20 samlet op af et par åbne køretøjer og med vores udvalgte tøj og udstyr kørt til båden, som skulle sejle os til **Similan Islands.**

Vi sejlede hele natten, så motorlarmen og de hårde senge (thaierne sover jo på gulvet, så vi skulle ikke klage) gav ikke den optimale søvn.

Men vi vågnede op til noget meget smukt, og de næste dage sejlede vi fra den ene skønne ø til den næste endnu skønnere med dejlige hvide sandstrande.

Det var nogle flotte dyk. Ikke de store vilde ting, men flotte koralrev og stimer af smukke farvestrålende fisk.

Vi fik en omfattende første briefing og fik pointeret, at en øl til frokost var ok, så dykkede man bare ikke mere den dag. Uddebatteret. Dejligt. 4 dykkere havde hver deres guide. Så ikke noget med flere dykkere i gåsegang. Ren luksus. Jeg havde læst at det var et sted med strøm, men der gik nogle dyk, før vi oplevede det. Det var ret vildt, og der blev brugt meget luft. Men da vi udmattede kom på båden igen, fik vi bare at vide, at det var da ingenting. Det kunne være meget værre.

Vi følte os rigtigt som ”in the middle of nowhere”. Men da vi løb tør for colaer, dukkede der pludselig en lille long-tail boat op, som medbragte nye forsyninger. De har sans for at handle de thai’er.

Maden var rigtig god, og to gange om dagen var det rigtig thai mad. Skåle med suppe, en grøntsags – ret og en kødret, så der var for enhver smag. Noget rigtigt stærkt, andet mere mildt. Og da Glæsel havde fødselsdag blev morgenmaden krydret med fyrværkeri.

Sidste dykkerdag var på Richelieu, og det levede virkelig op til at være et af verdens 10 bedste dykkersteder. Revet var rigt bevokset, og der var masser af liv. Også en

enkelt rokke. Men da der var japanske dykkere med deres store kameraer på stedet, som stormede til, tog den hurtigt finnerne på nakken ud i det blå.

Men der var masser andet at se på, og det var en rigtig fin afslutning på vores Similan – tur.

Herefter sejlede vi til nærmeste havn. Hvor vores fantastiske kaptajn lagde sidelæns til på en plads, vi alle troede var for lille, så vi stod alle og ventede på braget. Men nej, det passede næsten på millimeter. Herfra blev vi kørt tilbage til Kao Lak, hvor vi skulle tilbringe det næste par dage.

Her oplevede vi et skræmmende eksempel på tsumani- varsel. Midt i vores bedste thai-massage på stranden, kom en ikke officiel person og fortalte, at der havde været et jordskælv, som måske ville give en bølge inden for en time.

Det kan nok være vores massører fik pakket sammen. Vi andre gik videre for at få os alle sammen informeret, og vi så andre komme og fortælle, hvad de havde hørt. Og det kan nok være thai'erne fik travlt. Der var afmærkede flugtveje, og her var der tæt trafik af motorcykler, biler og mennesker med skrækken lysende ud af deres øjne.

Vi kom i sikkerhed på vores højtliggende hotel, og kunne senere se, at der havde været 4 meter forhøjet vandstand, men dog ingen farlig ”bølge”.

Senere på vores videre færd, så vi pilotbåden, som ligger måske 1,5 km oppe på land, skyllet op af kæmpe tsunamien. Og vores chauffør fortalte, at han havde ledt efter sin lille søn i 3 dage, inden han fandt ham på et hospital.

I Thailand drikker man øl, Singha og Chang som mistænkeligt minder om Carlsberg med sine to elefanter på mærkaten. De har vist nok fået Carlsberg jaget ud, og så måske syntes elefanterne var flotte. Eller også er det fordi, elefanter er et kendetegn for Thailand.

Vores mening var at rejse videre til lands, for at få set så meget som muligt af landet og befolkningen, og da der var små bureauer overalt, var det nemt at få det arrangeret. Jeg har allerede nævnt chaufføren på den minibus, vi lejede til at køre os videre til Chumpon. Vi kørte gennem et smukt frodigt landskab, og vi nød turen i fulde drag. 6 timer tog det.

Vel fremme blev vi afhentet af franskmændene MARC. Også her, på det forholdsvis nye feriested, havde Eva forhandlet os til et par dykkerdage til rimelig pris.

UPS. Vores bungalower var for resten blevet lejet ud til nogle andre, vist nok typisk thailandsk, men det var ikke vores problem, så vi fik nogle lækre værelser i stedet for.

Næste morgen. Af sted til den ombyggede fiskerbåd, hvor der var masser af plads til vores grej. Om bord boede i øvrigt også bådens skipper. Transporten foregik i og på to pick'ups. Den ene var Marc's og den anden tilhørte en thai, netop hjemvendt fra Sverige, hvor han havde været dykker- instruktør. Han var den ene af vores dykkerguides. Den anden startede med at holde briefing på dansk. Han var fra Irland, men havde kendt en dansk pige, havde boet i Danmark i 8 år og arbejdet på Vestas. Verden er lille.

Havnen var ikke en almindelig havn. Den var meget lille, så bådene lå flere ved siden af hinanden, og vores selvfølgelig yderst, så vi måtte allerførst balancere til den første kutter på nogle intermistiske brædder eller på reb, via pælene, som der var fortøjet til. Og derefter videre fra båd til båd.

Vi fik en rigtig sejltur. Selvom det hedder Siam Bugten, er det et stort hav. Igen kom vi til nogle meget små øer ude midt i ingenting.

Vi havde hørt om svalerede-øer. Og her var de. Den ene var ”bebygget” med nogle brædde-skure. Her bor man i nogle måneder om året og samler svalereder til de skøre japanere, som spiser dem som delikatess. Lækkert.

Straks vi nærmede os, kom en ung gut svømmende ud og ordnede vores fortøjning. Han blev på båden, mens vi var der, uden at trænge sig på. Og da han svømmede af sted, for at løse os igen, var det med en vandmelon højt hævet i den ene hånd. Hans dag var reddet.

Det var nogle rigtig flotte dyk, desværre var sigten rigtig dårlig. Ærgerligt, ærgerligt. Måske var det sigten, måske var det blæsten og bølgerne. De fleste holdt fri næste dag og slappede af i det dejlige vejr. Mens vi ventede på om Marc havde fået reserveret plads til os på toget til Bangkok.

Enten var vi blevet mere modige, eller også var det fordi, vi var kommet længere væk fra turistområderne. Det var som om maden blev stærkere og stærkere. Pyha, hvor vi fik sved på panden. Især deres grønne karry kunne trække tårer.

Desværre, toget var optaget. Vi måtte med bus, så vi var lidt skeptiske.

Da vi næste dag ventede på at skulle af sted med de to sædvanlige pick’ups til stationen, blev der pludselig stor opstandelse, og vi så Gearløs med sin standardudrustning af fotoudstyr komme hurtigt af sted. Det var aber fra ”ABESKOLEN”, der var på arbejde. De har lært at plukke kokosnødder fra de høje palmer. Nogle troede ikke på Eva, da hun fortalte os om det et par dage før. Men nu var der syn for sagen.

Men vi måtte løsrive os. Bussen ventede. Opsamlingsstedet var en bar, og vi blev mødt af en ung dame, som sagde, at vi blev hentet om 20 minutter. Vi skulle nemlig videre herfra til den rigtige bus. Da der var gået næsten en time, og afgangstiden nærmede sig, blev selv de mest rutinerede thailand farere bekymrede, og vi måtte hen og spørge.

Nå ja, den selv samme dame, som havde taget imod os skulle også køre os videre. Hun havde da været der hele tiden. I øvrigt kørte vi lige om lidt, og afgangstiden var da slet ikke klokken 11, men 11:30.

Lidt efter, da vi havde betalt, forsvandt hun med vores billetter. UPS. For dog lidt senere at komme med endnu en pick’up og i to omgange køre os til bussen. og hvilken bus! Bedre plads end business i flyveren - næsten. Vi var de eneste med store næser. Ud over chaufføren var der en lille mand i hvid jakke og striber på skulderen. Op på vores 1. sal blev vi opvartet af en stewardesse. En noget større model end de fleste andre thai’er, men der var jo masser af plads at komme rundt på.

På vores stop halvvejs, blev vi beværtet med den bedste thai mad. Og det hele kostede måske max 125 kr.

Vi ankom til **Bangkok** busterminal. Ca. 30 km fra centrum. Men hvad, en taxi kostede 400 bath, ca. 70 kr. så det var jo overkommeligt.

Vi blev kørt til Evas hjemmebane Sukhumwitt Road, sidegade 19, hvor vi skulle bo. Her havde vi det hele inden for rækkevidde. Sky-train, som kørte os til floden, hvor færgen sejlede os til paladserne, og longboat tog os på tur i kanalerne. Efter endnu en gang at have handlet os til en så god pris, at forhandleren næsten lå grædende på jorden.

På hjørnet lå et kæmpe varehus. Og ikke mindst lige om hjørnet var gademarkedet, hvor jeg tror, de fleste fik købt et eller andet. Der var rigtig gang i den om aftenen. Og så var vi også til middag med thai dans og musik. Flot optræden. Vi havde luret lidt på billederne, og gjorde det samme da vi kom ind. Det så ud som om, vi skulle sidde på gulvet, og vi vidste jo ikke, hvor længe det skulle vare. Men det skulle jo nok gå. Men snydt igen. Der var hul i gulvet under bordet, så vi sad rigtig behageligt. Når vi gik til og fra vores hotel, passerede vi flere små gadekøkkener. Her kunne man købe alt fra friske skrællede ananas til lækre sprøstegte larver og kakerlakker. Gearløs havde været vældig opsat på at smage. Men havde pludselig mistet appetitten, da mulighed bød sig.

Men Bangkok fik også en ende. Flybilletterne havde vi selv bestilt i Kao Lak, og vi havde ingen problemer med at komme tilbage til Phuket.

Her havde Lars reserveret luksus værelser på et dejligt sted. 5 min fra stranden, hvor man kunne dase eller spise og drikke næsten i strandkanten. Vandet var dejligt. Her tilbragte vi det sidste par dage af vores dejlige tur til Thailand.

Og hvis nogen ikke havde fået udnyttet deres shopping-gen fuldt ud, så var muligheden der igen med masser af de sædvanlige boder. Man kunne få udnyttet den sidste kapacitet i sin egen eller andres undervægtige kuffert. Eller købe nye tasker eller rygsække og fylde dem op.

Glemte jeg at fortælle, hvor venlige og smilende thai'erne er? Smil til dem, og du får et stort smil igen. Thailand er et dejligt land at rejse i.

Birgit og Troels.